

Mønt vilde være for dyrt kjøbt ved det betydelige Slid, der vil være forbundet med en Guldmønt af en saa lille Størrelse. Det er jo en given Ting, at Slidet paa en Mønt staar i direkte Forhold til Møntens Overflade, og at den mindre Mønt har en forholdsvis større Overflade end den større. Den danske Regjering har altsaa ikke haft nogen særlig Interesse af, at en saadan ny Konventionsmønt blev bragt tilstede, men paa den anden Side har man ment, at det vilde være urigtigt at modsætte sig, at en saadan Mønt kommer tilstede, naar man fra en af de andre Konventionsmagters Side ønskede det, og man har troet at kunne uden Skade for Danmarks Interesser gaa ind derpaa, naar Konventionen indeholdt det i saa Henseende Fornødne. Jeg skal i den Anledning tillade mig at henlede Opmærksomheden paa den Forskjel, der er i Tillægskonventionens Bestemmelser, sammenholdt med den egentlige Møntkonvention. I Henhold til Møntkonventionen paaligger der selvfølgelig vedkommende Regjeringer en ialtsald moralsk Forpligtelse til at holde Landet tilstrækkelig forsynet med Konventionens Hovedmønter; men selv om Regjeringerne ikke skulde varetage denne indirekte Forpligtelse, er der jo i Møntkonventionen et Korrektiv, nemlig det, at Private have Ret til at faae udmøntet Guld i saa store Kvantiteter, de ville, mod Betaling af en forholdsvis ringe Slagkat. Her hos os vil jo Forholdet stille sig saaledes, at naar Regjeringen ikke vil udmønte mere Guld, vil Nationalbanken være nødt til at udmønte Guld, forsaavidt det behøves til Indløsning af dens Sedler. I Tillægskonventionen findes ikke denne Bestemmelse om, at Private have Ret til at lade udmønte, thi Bestemmelserne om Udmøntning gaa kun ud paa, at det skal være ethvert af Rigerens Finantsbestyrelse tilladt for sin Regning at lade præge Femkronestykker. Dermed er det altsaa givet, at det Land, der ikke ønsker at udpræge denne Mønt, slet ikke kan blive hverken direkte eller indirekte tvungen dertil, med andre Ord, at naar man her i Danmark fremdeles ligesom nu mener, at der ikke er Anledning til at forsyne Cirkulationen med Femkronestykker, saa vil der intet saadant komme tilstede med dansk Præg. — Det er den ene Bestemmelse i Tillægskonventionen afvigende fra Hovedkonventionen, som jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa. Den anden er den, at medens det i Hovedkonventionen af 27de Mai 1873 er bestemt, at vedkommende Stat kun har Indløsningspligt ligeoverfor sligte Mønter indtil et Slid af 2 pSt. og ikke udover for Guldmønternes Vedkommende, eller rettere at vedkommende Stater indbyrdes ligeoverfor hinanden ikke ere forpligtede til at indløse udover den Grændse, saa indeholder Tillægskonventionen ikke nogen saadan Begrænsning for Femkronestykkernes Vedkommende. Den Regjering, der

udpræger Femkronestykker, bliver ved selve Konventionen forpligtet til at indløse sine Mønter uden Hensyn til, hvor stort Slidet er, saalænge det overhovedet kan ses paa Mønten, at den er præget i vedkommende Land. Gjennem disse to Bestemmelser i den foreliggende Konvention vil man altsaa have sikret sig for det Første, at uden vedkommende Regjeringens egen gode Villie vil ingen af de nye Mønter komme frem med det Lands Præg, for det Andet, at Landets Borgere, der maatte være eller blive Ihandehavere af Femkronestykker, prægede i fremmede Lande, ikke kunne tabe Noget derved, at disse Mønter have ved Slid lidt større Tab i Vægt end 2 pSt. Denne sidste Bestemmelse har det været af Betydning at faae indført i denne Tillægskonvention, fordi den svenske Regjering for sit Vedkommende har benyttet Bestemmelsen i Hovedkonventionen om, at den ikke var forpligtet til at indløse slike Mønter ud over de 2 pSt, saaledes, at den i Virkeligheden ikke gjør det, medens Norge og Danmark — for Danmarks Vedkommende er det noksom bekendt gennem Møntloven — fra første Begyndelse af have forpligtet sig til at indløse Ti- og Lyvekronestykkerne uden Hensyn til Størrelse af Slidet. Sverrig derimod har som sagt hidtil kun indløst disse samme Mønter, forsaavidt Slidet er under 2 pSt., og det har derfor været saa meget nødvendiggere i Tillægskonventionen at stille den nævnte Betingelse med Hensyn til Femkronestykkerne. — De øvrige Afvigelser fra Hovedkonventionens Bestemmelser ere saa ubetydelige, at jeg neppe behøver at henlede Opmærksomheden derpaa. Den ene af dem er den, at medens de to nu gjældende Hovedmønter, Ti- og Lyvekronestykker, skulle tages mellem Mand og Mand som god Betaling indtil et Slid af $\frac{1}{2}$ pSt., er denne Grændse for Femkronestykkerne sat til $\frac{6}{10}$ pSt. Det vil jo imidlertid ikke kunne foranledige noget Tab for dem, der benytte denne Mønt, da den skal indfries af vedkommende Land, der har præget den, med fuld Værdi uden Hensyn til det Slid, den har lidt. Jeg maa meget anbefale Rigsdagen at slutte sig til eller meddele sit Samtykke til denne Konvention, ikke fordi jeg paa nogen Maade anser Tilveiebringelsen af denne Mønt for at være af nogen særlig Betydning for os, men fordi det forekommer mig, at, naar der er givet saa fuldstændig Sikkerhed, som der er i denne Konvention, for at intet Tab kan paabyrdes os, vil det være alt Andet end nabovenligt lige overfor de andre Magter i Møntforbundet at modsætte sig det, og jeg skal endnu kun tilføie, at efter hvad der igaar er kommet til min Kundskab, har allerede den svenske Representation samtykket i Konventionen, saaledes som den her foreligger.

Da Ingen yderligere begjære rede Ordet, var Forhandlingen sluttet.